

Susanne Boëtius

Kom lad os hjælpes ad...

Når oprydningen ser uoverskuelig ud, kan det være rart at der bliver sagt: **"kom lad os hjælpes ad"**. I sætningen ligger der en opfordring til at gøre noget sammen, og det indbyder til deltagelse. Det er ikke så tit vi bruger sætningen, men det burde vi måske blive bedre til?

Som konsulent på daginstitutionsområdet møder jeg ofte børn som reagerer med små "sammenbrud", når tingene ikke lykkes for dem, når klodserne ikke vil sidde sammen, når tårnet vælter eller tøjet ikke er til at få på dukken. Disse børn appellerer til at få hjælp. Når de voksne tilbyder deres hjælp, er det ofte med: **"nu skal jeg hjælpe dig"**. I den sætning ligger der implicit, at den anden, barnet, i situationen er hjælpeløs. Det er ikke sjovt at være hjælpeløs, og det er heller ikke sjovt at få hjælp, hvis der er forventninger til at man selv skal kunne.

Vi lever i et samfund der er præget af økonomiske nedskæringer, og det betyder at konkurrencen om at kunne klare sig, øges. Der stilles store krav til fremtidens unge og der er fokus på, at den enkelte er unik og kan markere sig. Det kræver at det enkelte barn får masser af selvtillid og selvværd, og får de rigtige kompetencer, for at kunne klare sig. Denne tankegang føder individualister, som skal kunne noget selv. Det er vigtigt at danne selvstændige individer, men det er også vigtigt at de selvstændige individer kan vise hensyn til andre og fungere sammen med dem. Socialisering er vigtig. Den enkelte må gerne kunne se sig selv som en del af et fællesskab.

Jeg kan huske som barn, når vi var en

flok børn som legede udenfor sammen. Vi var i forskellige aldre og vi havde øje for hinanden. Vi legede dåseskjul, rødt lys stop, svingfigur og lavede fælles vejbaner, tegnet med kridt på jorden og der lå mange timers leg på asfalten. De ældste børn var gode til noget og de kunne tegne stregerne på en overbevisende måde, så det fik de lov til. De yngre børn kunne noget andet, hierarkiet var på plads. Vi kunne noget forskelligt, og havde funktion derefter. Vi fungerede i et fællesskab.

Det bedste af det hele var, når en bil skulle skubbes i gang. Hvor mange børn kunne der mobiliseres? Alle ville gerne være med til at få bilen i gang. Ned af alleen, alle skubbende, nogle mere end andre. MEN VI GJORDE DET SAMMEN! Wow for en euforisk stemning og god følelse det var, når bilens motor satte i gang og chaufføren glad tøffede videre.

Fællesskabet blev også tydeligt når vi begav os på æblerov i det nærliggende hospitals æblehave. Vi planlagde æblerovet i detaljer. Kunsten var at snige sig ind og hente æbler, uden at blive opdaget. Blev vi set, fik vi ingen æbler, for så blev vi jaget væk. Vi var et team: hvor hver især havde en funktion. Der var nogen til at holde vagt, mens andre klatrede op i træerne og plukkede æblerne, som vi bagefter spiste i en slags sejrusrus.

Børn gør det der giver mening, og fællesskab skal give mening og have betydning. Så det er vigtigt hvordan vi italesætter børns fællesskab? Husker vi som voksne at værdilade fællesskabet? Eller fremhæver vi individualiteten og værdsætter den?

Det er ikke kun den enkelte, der skal styrkes. Det er også vigtigt, at den enkelte oplever en styrke ved at deltage i fællesskabet. For megen individuel fokus kan skabe individualister, som vokser op og bliver ensomme, midt i verdens vrimmel - måske fordi de ikke kan få øje på andres kvaliteter. De kan komme til at opleve "de andre" som potentielle konkurrenter.

Det er vigtigt at vi tænker over, hvordan vi omtaler hinanden og dem omkring os, for det er med til at sætte dagsorden for den nye generation og deres opfattelse af, hvad fællesskabet skal bruges til, om det holder en oppe eller det holder en nede?

Når vi gør noget sammen, kan vi opleve en helhed og et fællesskab, hvor vi hver især bidrager. Som det kommer til udtryk i historien om musen og elefanten der sammen går over en bro. Da de er halvvejs over, ser musen op på elefanten og siger: "Ih, hvor vi gungrer!..."